

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015202032
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015202032.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: T. arch. V. G., nar. XX.XX.XXXX, T. XXXXX/XX, K., zastúpený: JUDr. Štefan Abelovský, advokát, Šoltésovej 2, Bratislava, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu č. 53519-2/2015-BA a č. 53598-2/2015-BA zo dňa 06. októbra 2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/274/2015-58, 2S/279/2015-58 zo dňa 15. júna 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/274/2015-58, 2S/279/2015-58 zo dňa 15. júna 2016 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 53519-2/2015-BA zo dňa 06.10.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0215238115-GC04/15 zo dňa 02.06.2015, ktorým podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod 9 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a § 240 tohto zákona predpísala žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnéj osobe za obdobie júl 2007 až december 2008 penále v sume 2.304,27 Eur vypočítané z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie, poistného do rezervného fondu solidarity vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti poistného do uhradenia dlžnej sumy na účet Sociálnej poisťovne. Žalobca sa podanou žalobou tiež domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 53598-2/2015-BA zo dňa 06.10.2015 o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení prvostupňového rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava č. 700-0215238115-GC04/15 zo dňa 02.06.2015, ktorým podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod 9 zákona o sociálnom poistení a § 240 tohto zákona predpísala žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnéj osobe za obdobie január 2009

až júl 2014 a október 2014 penále v sume 6.747,55 Eur vypočítanej z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie, poistného do rezervného fondu solidarity vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti poistného do dňa uhradenia dlžnej sumy na účet Sociálnej poisťovne.

S ohľadom na vymedzenie žalobných dôvodov krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že jeho úlohou bolo posúdiť, či na zákonnosť napadnutých rozhodnutí o vyrubení penále za oneskorené zaplatenie poistného a príspevkov na dôchodkové poistenie žalobcu ako samostatne zárobkovo činné osoby za obdobie od júla 2007 po október 2014 mohla mať vplyv skutočnosť, že si žalobca nebol vedomý povinnosti platiť poistné za uvedené obdobie a že mu pri odchode do predčasného starobného dôchodku malo byť zamestnancom Sociálnej poisťovne oznámené, že ďalej platiť odvody nemusí.

Krajský súd poukázal na údaje vyplývajúce z administratívneho spisu, podľa ktorých je žalobca odo dňa 01.04.2006 poberateľom starobného dôchodku. Keďže dňa 18.05.2006 mu bol vydaný živnostenský list, získal po vzniku nároku na starobný dôchodok oprávnenie na podnikanie a na účely zákona o sociálnom poistení nadobudol status samostatne zárobkovo činné osoby. V dôsledku tejto skutočnosti mu vznikla povinnosť prihlásiť sa na dôchodkové poistenie najneskôr do 8 dní od vzniku tohto poistenia, ku ktorému došlo priamo na základe zákona a tiež povinnosť platiť poistné splatné do 8 dní kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktoré sa poistné pláti. Podľa zákona o sociálnom poistení v jeho znení platnom a účinnom v čase vzniku povinného dôchodkového poistenia u žalobcu nebola povinnosť platiť poistné na toto poistenie podmienená akýmkoľvek rozhodnutím alebo oznámením tejto skutočností zo strany Sociálnej poisťovne a ani počas celú dobu trvania omeškania žalobcu s platením poistného zákon nevyžadoval, aby Sociálna poisťovňa vyzvala žalobcu na dobrovoľné plnenie odvodovej povinnosti.

Krajský súd nepochyboval o tom, že žalobca si v období od júla 2007 do októbra 2014 nebol vedomý povinnosti platiť poistné na dôchodkové poistenie, o čom svedčí okrem jeho tvrdení aj skutočnosť, že na základe výzvy Sociálnej poisťovne v roku 2014 jednorázovo uhradil všetky nedoplatky od roku 2007 a odvtedy uhrádza poistné priebežne každý mesiac. Skutočnosť, že mal byť pri príležitosti odchodu do predčasného starobného dôchodku pracovníkom Sociálnej poisťovne ubezpečený, že odvody na dôchodkové poistenie už platiť nemusí, sa v konaní nepotvrdila a vznik a trvanie omeškania s platením poistného vyplývajúce zo zákona by podľa krajského súdu ani nemohla ovplyvniť.

Krajský súd dôvodil, že z hľadiska zákona o sociálnom poistení nemožno hodnotiť postup žalovaného ani vydané rozhodnutia o vyrubení penále za oneskorené uhradenie poistného a príspevkov za obdobie od júla 2007 až po október 2014 vo výške nepresahujúcej dlžnú sumu poistného za toto obdobie ako nezákonné, pretože spôsob vyčíslenia penále rešpektuje ustanovenia zákona o sociálnom poistení (§ 240 ods. 1 a 2), tak pokiaľ ide o dlžné sumy poistného, počet dní omeškania, ako aj pevne stanovenú sadzbu penále. Na podklade žalobných dôvodov preto podľa krajského súdu nie je možné konštatovať, že by žalovaný napadnutými rozhodnutiami v namietanom rozsahu porušil zákon o sociálnom poistení.

Napriek uvedenému však krajský súd poznamenal, že žalovaný by nemal celkom rezignovať na individuálne vyhodnotenie konkrétnych okolností každého prípadu omeškania s úhradou poistného a toto vyhodnotenie premietnuť napríklad do skrátenia doby penalizovaného omeškania či iného spôsobu nastolenia primeranosti a zdravého rozumu. Nikto iný ako žalovaný totiž nemôže rozhodnúť o tom, kedy, za akých okolností a v akom rozsahu bude alebo nebude poistenec sankcionovaný za porušenie odvodovej povinnosti. Striktná aplikácia zákona v súvislosti s vyrubení penále v žalobcovom prípade, kedy jeho omeškanie s úhradou poistného trvalo viac ako 7 rokov, prináša nepochybne absurdný výsledok. Týmto výsledkom je, že štátna inštitúcia, ktorá má na báze poistného systému na základe zákona poskytovať žalobcovi dôchodkové zabezpečenie na starobu, odoberá žalobcovi nad nevyhnutnú mieru jeho vlastné prostriedky v nemalej sume (viac ako 9 tis. Eur) a vo svojich dôsledkoch ho trestá za jeho vlastnú ekonomickú aktivitu po vzniku nároku na starobný dôchodok. Výška penále stanovená zákonom o sociálnom poistení (0,05 % denne!) pritom niekoľkonásobne prevyšuje bežné úroky z

omeškania používané v občianskoprávných vzťahoch (§ 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.).

Vzhľadom na uvedené dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci v medziach žalobných dôvodov k záveru, že napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom. Napriek spomenutým dôsledkom striktnej aplikácie zákona zo strany žalovaného nemožno podľa krajského súdu konštatovať, že by žalobné námietky odôvodňovali zrušenie napadnutých rozhodnutí.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a nepriznal účastníkom právo na náhradu trov konania, nakoľko žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov zásadne neprináleží.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, event. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného spolu s rozhodnutiami vydanými v prvom stupni Sociálnou poisťovňou, pobočka Bratislava zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Poukázal na to, že nebol vyzvaný, aby uhradil svoj dlh za poistné a príspevky počas celého obdobia od júla 2007 do októbra 2014, a to aj napriek tomu, že dňa 17.08.2009 mu bolo oznámené, že mu rozhodnutím zo dňa 27.04.2006 bol priznaný predčasný starobný dôchodok. V predmetom prípade žalovaného nebolo uvedené, že žalobca má podližnosti voči žalovanému, pričom žalobca zdôraznil, že žalovaný mal možnosť ho na to upozorniť. Dôvodil, že daňový úrad zasielal Sociálnej poisťovni a zdravotnej poisťovni informácie o všetkých žalobcových daňových platbách za celé obdobie živnosti. Zdôraznil, že po výzve na úhradu poistného a príspevkov za obdobia od júla 2007 do októbra 2014 tak urobil bezodkladne. Dôvodil, že nemal dôvod sa vyhýbať plateniu poistného a príspevkov. Mal za to, že ak by bol zo strany Sociálnej poisťovne upozornený, dlh by mu nikdy nebol vznikol. V tejto súvislosti poukázal na to, že po zaplatení dlhu na poistnom a príspevkoch mu bolo zástupcom Sociálnej poisťovne Ing. R. telefonicky oznámené, že platba je v poriadku a problém je vyriešený. Takisto poukázal na to, že keď v roku 2006 odišiel do predčasného starobného dôchodku z dôvodu organizačných zmien na Magistráte hl. mesta SR Bratislavy, tak mu bolo oznámené, že ďalej nemusí platiť do Sociálnej poisťovne, pretože je na dôchodku. Na tomto mieste poukázal na to, že viacerými dokladmi preukázal riadne platenie odvodov a daní vo vzťahu k daňovému úradu a zdravotnej poisťovni.

Mal za to, že v tomto prípade existujú dôvody na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov pre neprimeranosť a tvrdosť zákona voči žalobcovi. Dôvodil, že túto skutočnosť žalovaný vôbec nebral do úvahy a pri vydávaní napadnutých bol neprimerane tvrdý. Na tomto mieste poukázal na názor Ústavného súdu ČR vyslovený v náleze sp. zn. IV. ÚS 1241/12 týkajúci sa práva na spravodlivý proces a nemožnosti tolerancie formalistického postupu. Uviedol, že v danom prípade sa štát prostredníctvom svojich zástupcov bráni iba formálnymi podmienkami a dodatočne vyrubené penále sa stáva neoprávneným prospechom štátu bez právneho základu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez

nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou krajského súdu bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento vo vzťahu k žalobcovi postupoval v súlade so zákonom, keď potvrdil rozhodnutia vydané v prvom stupni Sociálnou poisťovňou, pobočka Bratislava, ktorými bolo žalobcovi predpísané penále za oneskorené zaplatenie poistného a príspevkov na dôchodkové poistenie žalobcu ako samostatne zárobkovo činné osoby za obdobie od júla 2007 po október 2014.

Podľa § 5 zákona o sociálnom poistení samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo na trvanie povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činné osoby dosahovala príjmy uvedené v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činné osobe vzniká od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5, a zaniká 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem uvedený v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 143 ods. 1 veta prvá zákona o sociálnom poistení poistné je splatné do ôsmeho dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, za ktorý sa platí poistné.

Podľa § 228 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom v čase vzniku povinnosti žalobcu) samostatne zárobkovo činná osoba je povinná prihlásiť sa na nemocenské poistenie a dôchodkové poistenie najneskôr do ôsmich dní od vzniku týchto poistení a odhlásiť sa z týchto poistení do ôsmich dní od ich zániku.

Podľa § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom v čase predpísania penále) fyzickým osobám a právnickým osobám povinným odvádzať poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie, ktoré neodviedli poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac včas alebo ich odviedli v nižšej sume, Sociálna poisťovňa predpíše penále vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa splatnosti poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie do dňa, keď bola dlžná suma poukázaná na účet Sociálnej poisťovne v Štátnej pokladnici, zaplatená v hotovosti alebo do dňa začatia kontroly, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 240 ods. 2 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom v čase predpísania penále) predpísané penále podľa odseku 1 nemôže presiahnuť dlžnú sumu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za kontrolované obdobie. Sociálna poisťovňa penále nepredpíše, ak penále za kontrolované obdobie nie je vyššie ako 3,32 eura.

Po oboznámení sa s odvolacími námietkami žalobcu, ktoré sú vo svojej podstate totožné so žalobnými dôvodmi, odvolací súd ustálil, že krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

V danom prípade je nesporné, že žalobca v čase po zahájení starobného dôchodku nadobudol status samostatne zárobkovo činnnej osoby na účely zákona o sociálnom poistení a vznikla mu povinnosť platiť poistné a príspevky do Sociálnej poisťovne. Z § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že už okamihom omeškania so splatnosťou poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac vznikajú obom účastníkom povinnosti súvisiace s týmto omeškaním. Žalovanému vzniká povinnosť predpísať penále (s výnimkou uvedenou v odseku 2) a žalobcovi, ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, vzniká povinnosť predpísané penále zaplatiť. Moderačné oprávnenie žalovaného z ustanovenia § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nevyplýva. To znamená, že žalovaný nie je oprávnený penále vyplývajúce z tohto ustanovenia odpustiť, resp. znížiť. Len vtedy, ak za kontrolované obdobie je vypočítané penále nižšie ako 3,32 €, žalovaný nie je povinný penále predpísať.

Podľa § 293bl ods. 1 zákona o sociálnom poistení sociálna poisťovňa nepredpíše penále alebo odpustí povinnosť zaplatiť predpísané penále, ktoré sa viaže na dlžné poistné a dlžné príspevky na starobné dôchodkové sporenie podľa osobitného predpisu za obdobie pred 1. januárom 2010 zaplatené najneskôr do 30. apríla 2010. Uvedené ustanovenie upravuje nepredpísanie penále alebo odpustenie povinnosti platiť penále povinnému subjektu (tzv. generálny pardon), a to len v prípade, ak povinný subjekt dlžné poistné a dlžné príspevky zaplatí najneskôr do 30. apríla 2010. To však nie je prípad žalobcu. V prejednávanej veci bolo nepochybné, že žalobca, ako samostatne zárobkovo činná osoba, riadne a včas podľa § 143 ods. 1 zákona o sociálnom poistení neodviedol predmetné poistné a príspevky za obdobia od júla 2007 do decembra 2008 a od januára 2009 do júla 2014 a októbra 2014. Tie uhradil až na základe výzvy Sociálnej poisťovne v roku 2014 (platby prijaté Sociálnou poisťovňou 14.05.2014, 19.05.2014, 25.08.2014 a 03.12.2014).

Základnou argumentáciou žalobcu bolo poukazovanie na to, že na predmetný dlh (dlžné poistné a príspevky) nebol zo strany Sociálnej poisťovne upozornený a dozvedel sa o ňom až na základe výzvy Sociálnej poisťovne. Zároveň poukazoval na neprímeranosť a tvrdosť zákona o sociálnom poistení. Najvyšší súd nemôže uvedenú argumentáciu žalobcu akceptovať. Je oprávnením zákonodarcu, aby v ústavných medziach reguloval spoločenské vzťahy, a to aj v oblasti výberu a platenia poistného. Iba žalobca je zodpovedný výlučne za správnosť a včasnosť odvádzania poistného a príspevkov v zmysle zákona o sociálnom poistení. Uvedená zodpovednosť mu však nebráni využiť širokú ponuku ekonomicko-právneho poradenstva (advokáti, daňoví poradcovia alebo audítori), a tým aj časť tejto zodpovednosti preniesť na poskytovateľa poradenských služieb, ak dospeje k záveru o nezrozumiteľnosti, nejednoznačnosti alebo inej nejasnosti vo výklade právnych noriem sociálneho zabezpečenia. To znamená, že nie je povinnosťou Sociálnej poisťovne (a nebolo tak ani v prípade žalobcu), aby upozorňovala povinné subjekty (dlžníkov) na existenciu dlhu na poistnom a príspevkoch.

Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani prípadná dezinformácia žalobcu zo strany zamestnancov Sociálnej poisťovne, ktorá sa navyše v konaní pred krajským súdom ani nepotvrdila.

Najvyšší súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami žalobcu. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.